

Pensions per a pastors protestants jubilats

Dc, 24/02/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

Poc a poc van passant a millor vida els pastors i les viudes de pastors que van exercir el seu ministeri durant els llargs anys de la dictadura franquista. I ho fan en la tristesa i la marginació. sense pensió de jubilació, sense seguretat social, sense drets sanitaris. Viuen del poc que les esglésies a les que van servir els puguin passar per no caure en la misèria més absoluta. Van dedicar els millora anys de la seva vida a la predicació de l'evangeli entre els seus conciutadans, patint dia a dia la marginació, inclús la persecució, d'un Estat que mai no va voler reconèixer la seva existència. A Espanya, oficialment, no hi havia pastors protestants.

Amb el triomf de les tropes franquistes, es va imposar la unitat espiritual d'Espanya i els pastors van ser els primers en sofrir-la. Alguns van haver d'exiliar-se, altres van ser empresonats, altres executats. La repressió va ser molt dura. El Fuero de los Españoles (1945) va obrir les portes a la tolerància, però no al reconeixement del seus drets com a ciutadans espanyols. Els protestants, especialment els seus pastors, van continuar sent ciutadans de segona categoria, sempre marginats, sense cap cobertura legal, sense cap prestació social, sense previsió de futur. Vivien el dia a dia. amb ingressos econòmics mínims, exercint la seva vocació pastoral.

Van ser anys molt difícils en els que només els va mantenir el seu sentit de vocació. Ningú no els va donar suport, fora de les petites esglésies que es va anar creant i que, des de la seva pobresa, els mantenien. El protestantisme espanyol va sobreviure, malgrat tota la oposició estatal. Tampoc l'Església Catòlica, immersa aleshores en el nacionalcatolicisme i muntada en el carro del vencedors de la guerra civil, va fer nada ni va protestar pel tracte que es donava als dissidents religiosos. La Llei de 1967, que regulava el dret civil a la llibertat religiosa, tampoc no va resoldre el problema.. Permetia el reconeixement jurídic de les comunitats protestants, però el problema de la situació legal dels pastors continuava a l'aire. Totes les gestions que es van fer per a aconseguir que es poguessin acollir, com a tals pastors, a la legislació social vigent, van ser en va.

No va ser fins la mort de Franco i la instauració de la democràcia, que les coses van començar a canviar. La nova Constitució (1978) i, posteriorment, la Llei de Llibertat Religiosa (Ley Orgànica 7/1980, de 5 de julio) van obrir les portes al reconeixement dels dissidents religiosos. l'Estat va deixar de ser confessional i, al menys oficialment, totes les confessions religioses es van posar en peu d'igualtat, malgrat que, lamentablement, no va ser realment així. L'Església Catòlica va continuar mantenint els privilegis ja establerts en el Concordat amb la Santa Seu de 1953, revisats i renovats per el de 1979, signat el 3 de gener d'aquest mateix any, sis dies després de l'entrada en vigor de la nova Constitució. Malgrat tot això, la situació dels pastors va tardar força en regularitzar-se. No va ser fins l'any 1991 que van ser reconeguts com a tals pastors i van poder exercir el seu dret a inscriure's en el règim de la Seguretat Social. Des d'aleshores no hi ha hagut cap més problema en aquest camp. Les esglésies constituïdes poden lliurement assegurar els seus pastors i resoldre el problema de la seva futura pensió.

Però, de la situació anterior, va quedar pendent un tema important: la situació dels

pastors que havien exercit el seu ministeri durant el franquisme i que, com no se'ls havia permès de cotitzar, ara es quedaven sense cap tipus de pensió. Aquest mateix problema es va plantejar en altres col·lectius pel quals es van buscar solucions. Per exemple, per al col·lectiu de sacerdots secularitzats, la Disposició addicional dècima de la Ley 13/1996, de 30 de diciembre, de Medidas Fiscales, Administrativas y de Orden Social, estableix: “El Gobierno, en el plazo máximo de seis meses a partir de la aprobación de esta Ley, aprobará las disposiciones normativas que sean necesarias a los efectos de computar, para los sacerdotes y religiosos/as. el tiempo que estuvieron ejerciendo su ministerio o religión, y en el que no les fue permitido cotizar por su falta de inclusión en el Sistema de la Seguridad Social, con objeto de que se les reconozca el derecho a la percepción de la pensión de la jubilación denegada o a una cuantía superior a la que tienen reconocida.” Que, malgrat aquesta disposició, el problema no va quedar del tot resolt ho demostra el fet que, segons informa El País (17.02.2010), 1500 capellans secularitzats acaben de demandar a l'Església i a l'Estat per negar-los el dret a la jubilació. Aquesta demanda ve després d'anys de diàleg i de promeses que mai no es van arribar a complir satisfactòriament. El mateix ens passa als protestants que, també nosaltres, hem rebut bones paraules i impressions positives amb semi promeses que las coses s'arranjarien, però passen els anys i no ens arriba cap proposta de solució.

La Comissió Permanent de l'Església Evangèlica Espanyola, afectada per aquest problema ha fet una Declaració en la que [s'exigeix al Govern](#) que s'ocupi d'aquest problema i li doni solució. En aquest Declaració s'apel·la a la Ley de Memòria Històrica on s'afirma: “es la hora de que la democracia española y las generaciones vivas que hoy disfrutan de ella honren y recuperen para siempre a todos los que directamente padecieron las injusticias y agravios producidos, por uno u otros motivos políticos o ideológicos de creencias religiosas, en aquellos dolorosos períodos de nuestra historia”. Aquesta Declaració de l'Església Evangèlica Espanyola ha rebut moltes adhesions individuals i d'institucions. Organitzacions tan prestigioses com el Consell Mundial d'Esglésies i la Conferència d'Esglésies Europees s'han dirigit al president Rodríguez Zapatero demanant que es busqui una solució a aquest problema de les esglésies protestants històriques que van sobreviure al franquisme. És, simplement, una qüestió de justícia.

Se'ns oferirà una solució o ens veurem obligats a recórrer als tribunals com fan el capellans secularitzats?